

частоти і життєвого реалізму в творах Прокоповича і його продовжателів. Не менше фрагментаричні і два дальші розділи про „Театр при Алексѣѣ Михайловичѣ“ і про „Симеона Полоцького и репертуаръ Грегори“ (до 80 ст.). Більше загального інтересу мають 14 дальших розділів з оглядом великоруського театру від наслідників Петра Вел. до комедій Катерини, Фонвізіна і Капніста включно. На ст. 348—360 показчик літератури по розділам. Друга часть обіймає історію драми, театру і балета за XIX в. до часів Чехова і Станіславського. Вона, здається, найцікавіша, бо дає одноцільний образ мало обробленого періоду руської літератури та звід праць і статей по сим питанням. Як спеціаліст, класичний філолог, говорив автор в „Очеркахъ изъ исторіи древне-римскаго театра“ Спб., 1903, „Наблюденіяхъ надъ древне-римскою Комедією“, Казань 1905 і в статі „Женскій вопросъ на аениской сценѣ“, Каз. 1905.

І. Свенціцкій.

Вірші гетьмана Мазепи (Руслан, 1909, ч. 140). Тут передруковано три вірші приписувані гетьману Мазепі (Чайка, Дума, Всі покою щире прагнуть, елегія „Бідна моя головонька!“).

В. Розов — Українська шкільна драма „Успеніє Богородиць“ (Зап. Україн. Наук. Тов. в Києві, V, ст. 88—96). Автор розглядає драму невідомого автора, яка переходить ся в Синодальній Типографській Бібліотеці. А що невідомий ні час її повстання, ні автор, то д. Розов обертається до розсліду її паперу, письма, мови і змісту. В результаті цього вивчення приходить він до висновку, що написав драму Українець і для Українців, в кінці XVII або на початку XVIII в. На здогад автора належить драма Дмитрови Ростовському.

О. Грушевський — М. Гоголь і сучасна українська суспільність (Зап. Україн. Наук. Тов. в Києві, V, ст. 3—19). Автор розглядає в своїй цікавій статі відносини Гоголя до рідної природи, побуту, народньої пісні, старовини, наводячи рівночасно уривки з різних літературних і наукових творів (Максимовича, Метлицького, Павловського, Маркевича, Бодяньського і т. и.), які свідчать, що думки Гоголя поділяла і вся сучасна українська інтелігенція. Кінцевий висновок статі — Гоголь завжди був вірний син України.

К. Невірова — Мотиви української демонології в „Вечерах“ та „Миргороді“ Гоголя (Зап. Україн. Наук. Тов. в Києві, V, ст. 27—60). Авторка простежує етнографічний елемент в українських оповіданнях Гоголя, говорить, що „він так органічно перетворював їх в своїй свідомості, що їх насилу можна відрізнити з його оповідань“. Гоголь найбільше розробляв захоплючі, комічні чи поетичні образи та мотиви і то так, що його фантастика являла ся лише арти-